Ч. 5. Неділя 22 (9) січня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справи парляментарні. — Вибори на Угорщині. — Внутрішні відносини в Росиї. — З поля війни.)

Після віденьских ґазет кабінет дра Ґавча представить ся палаті послів на засіданю дня 24 с. м. заявою, котра відкличе ся до всїх партий готових до роботи, щоби они помогли залагодити парляментарні роботи а особливо зазначить потребу відновленя угоди з Угорщиною і вискаже ся за порозумінєм народностий на основі рівноправности. Чи палата послів зараз від першого початку покаже ся здібною до роботи, то годі вже тепер сказати, позаяк порядок дневний єсть ще заложений цілим рядом пильних внесень, котрі треба буде насамперед залагодити.

Вибори на Угорщині вже в повнім розгарі і як не без причини зазначила одна віденьска ґазета, прибрали характер манджурский; настала формальна війна і не брак навіть того історичного „одного“ раненого. Після найновійших вістий число страт однакож збільшило ся і показує вже 3 убитих а 35 ранених. До великих розрухів прийшло було оногди в Ліпто-Ст. Мікльош, де межи виборцями утворились дві партиї і одна другу стали оскорбляти плякатами. Розповідають, що на оногдашнім балю двірскім у Відни ґр. Кін-Гедерварі представив Цісареви основно рух виборчий а Цісар слухаючи, лиш покивав на то кілька разів головою. Що то мало значити, годі знати, але здогадують ся, що ґр. Гедерварі здав Монарсі не конче користний звіт о положеню лїберальної партиї.

Що поправді стало ся в Петербурзі підчас йорданьского водосьвятия, годі ще знати. В хвили, коли се пишемо, нема ще докладних вістий; але сам факт, що підчас сальв з пушок вилетіли кулї просто на царску палату, каже здогадувати ся щось недоброго. То просто річ неможлива, щоби така подія стала ся случайно через неосторожність або байдужність і длятого вість, яку подала петербурґска аґентия телеґрафічна, треба уважати лиш за змаганє маюче на цили ослабити вражінє сеї події. Згадана аґентия доносить під вчерашною датою: „Підчас оногдашних вправ 1. батериї кінної ґвардиї позіставо один картач в арматнім дулї, а при вчерашних сальвах через похибку всаджено картуш в ту пушку, внаслїдок чого картач вистрілив случайно і поцілив в царску палату“. Мимоволї насуває ся тут зараз питанє, чи се можливо, щоби то був простий случай? Насамперед велике питанє, чи вправи відбували ся острими набоями, що звичайно буває лиш дуже рідко, а відтак, коли би так дійстно було, то прецї по кождім такім стріляню відбуває ся контроля не лиш самих пушок, але й вистріляних і невистріляних набоїв. А дальше: навіть в такім случаю, як би дійстно картач лишив ся в арматї, то прецї мусїв би був вже вилетіти при першій сальві, а не аж при другій. Все, що доси стало звістно о сїй події, промавляє за тим, що тут ділала якась тайна рука, а з того можна би вносити, що нинї вже й войско в Росиї не дає безпечности тим, котрі серед теперішних обставин змушені ще найбільше на него числити. Видко, що вже настають дуже тяжкі часи для Росиї і теперішних в нїй верховодів.

Просьба робітників до царя звучить: „Ми робітники і жителї Петербурга приходимо до Тебе. Ми нужденні зневажені робітники, гноблені деспотизмом самоволї. Коли наша терпеливість переступила вже міру, застановили ми роботу. Ми просили наших панів, щоби нам дати то, без чого жити єсть мукою, але все відкинено. То все після гадки фабрикантів єсть незаконне. Ми тут, в числї многих тисячів як також цілий нарід російский не маємо людских прав. Твої урядники зробили з нас невільників; кождого, хто посьміє говорити о обороні інтересів стану робітничого, беруть до вязниці. Цілий стан робітничий і селяни видані на жертву самоволї. Урядники твої рабують і крадуть державні гроші. Урядники довели край до повного розладу і накинули єму ганьблячу війну. Они доводять Росию щораз біль-

В експресі на сибірскій зелїзници.

Мороз постиг багно і страшна мішанина болота і на пів розтаяного снїгу на улицях Москви затвердла, коли я 19 грудня їхав на курский „воґзал“ (дворець), щоби остаточно пустити ся в дорогу на далекий Всхід. О карту їзди і посьвідку на пакунки постарав ся я вже наперед. Они були виставлені аж до стациї Манджурия, першої на хіньскім боцї і коштовали для 2 кл. 144 К разом з додатком за експресовий поїзд аж до Іркутска, само місце коштує 120 К. Мимо того, що зелїзниця була тепер дуже занята перевозом войска, ходили все ще по нїй чотири курієрскі поїзди в обох напрямах, а крім того ще й кілька почтових поїздів. Позаяк у мене було богато пакунків, то я станув на двірци вже о 9 год. отже на годину перед від'їздом. Мому двигареви пакунків обіцяв я добре заплатити, коли він так примістить мої куфри, що менї не треба буде платити за надвишку приписаної ваги і я все буду мати при собі. За хвильку вернув він назад і сказав, що вже все зробив. Я пішов подивити ся, чи все в порядку, і виджу, що мій сїрий куферок маневровий якось не конче міг змістити ся, але таки й для него знайшло ся місце, навіть і моя брунатна мантля з написою „2. Компания полку О. Х.“, в котрій між иньшим був завинений дуже важний чайник, знайшла добре приміщенє.

А треба вам знати, що то дуже важна річ мати все своє майно при собі: Насамперед то дешевше, бо пуд (40 російских, 35 наших фунтів) коштує аж до Іркутска 8 рублів а я би мусїв був заплатити звиш 120 К, а відтак не потреба виходити заєдно і дивити ся, чи не відчеплили де на стациї пакункового воза. То не дуже приятна річ виходити з ваґона на якій нужденній стациї на кірґіских степах, через котрі нинї їдемо, при 20 степенях морозу в день; в ночи доходить мороз навіть до 30 степенів, але ваґони знаменито замкнені і опалені так, що чоловік тої студени зовсїм не чує. Одінє треба так добирати, що чоловік тої студени зовсїм не чує. Одінє треба так добирати, щоби при нагоді можна де на якій стациї вийти з ваґона. На день взуває ся чоботи з холявами, а на них чорні повстяні „валенкі“ (берлачі або папучі), убирає ся теплі штани і стару курту. Коли треба вийти з ваґона, то бере ся ще на голову „башлик“ (рід суконної капузи з дуже довгими кінцями, котрі обмотує ся довкола шиї подібно як хустку), баранячу шапку і кожух та кожушкові рукавиці. То все і богато иньшого, чого потреба на зелїзници підчас дороги, що тягне ся кілька недїль, треба мати завсїгди під рукою і я длятого втішив ся, коли мій двигар все так зробив, як я хотів.

Коли я увійшов до мого пересїку, сидів там на столї під вікном поручник 97-го полку 25 дивізиї з заложеними одна на другу ногами і усьміхав ся до мене весело. Він попращав ся був дуже основно зі своєю родиною і приятелями в Москві, але сказав менї, заким я ще до него обізвав ся, що зовсїм не буде мене непокоїти, хоч єму належить ся тут місце. Єго свояк єсть чиновником при поїздї, котрому належить ся окремий пересїк і він туди перенесе ся. Я був рад з того повідомленя, бо се значило, що буде одного подорожного менше. До нас прилучив ся був ще й один нїмецкий лїкар, хороший панок. Наш слїпий пасажир, той поручник, заходив иногдї до нас в гостину, а тодї було дуже весело.

Наш пересїк устроєний з всякими можливими вигодами. Подвійні вікна, котрих шиби з надворку суть із зеркального скла, забезпечують зовсїм від студени; вечером заслонює ся їх ще синими заслонами із шовкової материї. Перед вікном стоїть складаний стіл до писаня вкритий зеленим сукном а тапети, лавочки і двері суть елеґантні і чисті. Під стелею горять дві електричні лямпи, а на столї одна стояча електрична лямпа з зеленою умброю. Двері можна замикати на засувку і ще окремим приладом, уміщеним в горішнім одвірку. Помост цїлий вложений модними коврами; наконець єсть ще в кождім пересїку термометр. Кождий із трох ваґонів, з котрих складає ся поїзд (один ваґон І-ої і 2 ваґони ІІ-ої кляси) має велику, простору комнату до митя з тушами в горі, в столовім ваґонї єсть комната до купаня, де в кождій порі можна мати купіль

ще над беріг пропасти. Нарід не має зовсім можности висказати своє бажаня і жаданя та не може брати участи в ухвалюваню податків і видатків державних. Все то противить ся правам людским і божим. Волимо радше умерти як жити довше під такими законами. Нехай в таких услівях жиють капіталісти і урядники. Царю, допоможи свому народови, усунь мур, який поставили між Тобою а народом. Нехай народови буде дана можність управляти разом з тобою. З нас говорить не зухвалість, ало бажане вийти з положеня, котре стало ся для нас всїх незносиме. Репрезентация народу єсть необходима. Треба конче, щоби нарід брав участь в управі держави. Прикажи, щоби репрезентанти всїх станів і кляс а також робітники були до того покликані. То головна наша просьба. Але маємо ще й инші просьби, котрі лежать нам на серци....

По тім вступі петиция вичислює бажаня, в котрих головно бесїда о новім розцуки положеню робітників і кінчить ся словами: Прикажи, щоби бажанє наше сповнено а зробиш Росию щасливою. Коли нї, то волимо тут згинути. Маємо лиш дві дороги: свободу і щастє або — гріб. Хочемо охотно пожертвувати житє за Росию.

Після вістий, які одержало „Нов. Время“ від свого кореспондента з Мукдена, настав там від двох днів на укріплених позициях япаньских збільшений рух. Япаньскі сапери взяли ся там у великім числї і дуже пильно будувати дуже далекі фортифікациї. В ночи непокоять Японцї безнастанно російску лїнію передних сторожий і старають ся єї переломити. Після вістий хіньских шпігунів станули перші войска з під Порт Артура ще 28 грудня старого стиля (10 с. м.) в Ляоянї і вийшли звідси на Вехід. До місяця вся армія ґен. Ноґі з виїмкою портартурскої залоги стане на поли війни. З російскої сторони припускають, що ся армія призначена для скріпленя позиций ґен. Курокого і з сеї сторони сподївають ся також офензиви.

Новинки.

Львів, дня 21-го січня 1905.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував греко-кат. пароха і декана в Мостах великих о. Ом. Дїдицкого і греко-кат. пароха і декана лїского о. Ів. Бірецкого, почетними крилошанами греко-кат. капітули в Перемишли. — П. Мінїстер торговлї іменував комісаря почтового дра Жиґм. Якена у Львові старшим комісарем почтовим.

— **З львівского унїверситету.** Є. В. Цїсар іменував приватного доцента віденьского унїверситету, дра Генр. Гальбана, надзвичайним професором психіятриї і невропатольоґії на львівскім унїверситетї.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Стан. Баденї виїхав в четвер по полудни посившим поїздом до Відня. П. Маршалок поверне до Львова ві второк рано.

— ***Про опорожненє Вавелю*** пише Czas: По мисли соймової ухвали і договору Видїлу краєвого з правительством, Видїл кр. віддав войсковости ґрунти „на Ольши“ вартости 252.000 К під будову нових касарень а крім того з'обовязав ся виплатити 3,048.000 К на кошти будови касарень. Доси виплатив Видїл кр. 1.300.000 К. а ренту 1,748.000 виплатить ратами до 1 жовтня 1909 р., а в три місяцї потім (31 грудня 1909 р.) войско вимашируе з Вавелю. Цїла історична часть замку враз із сенаторскою вежою буде опорожнена вже 6 серпня сего року, отже Видїл краєвий має внести вже на сегорічну сесию Сойму внесеня з програмою перебудови королївского замку.

— **Із Станиславова** пишуть: Йорданьске сьвято відбуло ся в нашім місті при морознїй і вітровій погодї з великим торжеством. Службу Божу правив Преосьвященний Епископ др. Хомишин в сослуженю чотирох конеисторских радників. На богослуженю явила ся представителї всїх властий. Асисту творила компанїя войска 58 п. п. і музика 24 полку п. В торжестві взяли участь депутациї офіцирів під начальством полковника бригадира Фляймана. Двайцять руских сьвящеників було на хрестнім ходї. Участь людий задля сильного зимна була трохи менша.

— **Товариство** „Шкільна Поміч в Станиславові“ устроює ві второк 24 н. ст. січня в комнатах товариства „Руска Бесїда“ (площа Франц Йосифа) вечерницї з танцями. Стрій домашний. Початок о годинї 9-ій вечером. Вступ від особи 1 кор.

— **Переносини войска.** 1. батальон стрільцїв з Рави рускої переносить ся з весною до Лїберця в Чехах, 25. батальон з Мостів великих до Відня, а 29. батальон з Заліщик до Монфальконе.

— **Огнї.** Сими днями згоріли в Дубінцях, станиславівского повіта, три загороди селяньскі; шкода 2.300 К, в значній части обезпечена. — В Печихвостах, жовківского повіта, згоріло кільканайцять селяньских загород. — В Краснім, скалатского повіта, згорів дня 10 с. м. американьский млин Франца Зайончковского, враз із запасами, вартости 30.000 К. — В Гусятинї дня 17 с. м. о 5 год. рано зачала горіти стеля мужескої школи; огонь швидко угашено.

— **Дефравдация на почтї.** В Гусятинї увязнено дна 16-го с. м. дефравданта, почтового асистента, Авраама Перльмуттера: найдено при нїм 13.800 корон. Він хотів дістати ся через границю до Росиї, а зрадив его фризиєр Лїтайнер, котрого просив о вироблене єму перепустки. На другий день гусятиньский суд виправив дефравданта до Відня.

— **Смерть під колесами поїзду.** З Золочева доносять: З причини родинних суперечок кинула ся під поїзд надїзджаючий опогди з Золочева до Львова 18-лїтна дівчина сільска, Стецївна з Колтова і погибла на місци.

— **Під колесами трамваю.** Вчера о год $11\frac{1}{2}$ перед полуднем лучила ся у Львові на Бернардиньскій площи страшна пригода. Іменно на стоячу на шинах кінного трамваю сороккількалїтну зарібницю Марию Маржек наїхав з заду віз того трамваю, ч. 13. Кінь повалив Маржекову на землю, а колеса переїхали через єї тіло та страшно єї покалїчили. Поготівлє ратункового товариства перевезло нещастну до шпиталю, але она по дорозї умерла. Полиция зарядила карне слїдство в тій справі.

Арештованє дефравданта. З Будапешту доносять: Касиера банку торговельного в Рецї. Бертолїого, котрий утїк звідтам, спроневіривши

за 2 рублї (5 Кор.) Комната тота єсть досить вигідна і велика, а вечером осьвітлюють єї електрично. Щоби підчас довшої їзди можна мати якийсь рух, то в комнатї до купаня суть уставлені прилади до ґімнастики і силоміри.

Крім трох особових ваґонів має поїзд ще так званий сальон, що відповідає нашим реставрацийним або столовим ваґонам. Харч і тут розмірно дешевий; за карафіолову зупу, вудженину з хріновим сосом і ананасовий компот треба заплатити 75 копійок (близько 2 корони). В сальонї стільцї і фотелї не попришрубовані як в наших столових ваґонах, лиш движимі і мягко вибиті. Стїни украшені образами царя і цариці, князя Хилкова і т. п. Є також і фортепян, на котрім часто грають і до того співають. Наконець треба ще згадати й про біблїотеку з яких 250 томів, з котрої вільно користати всім пасажирам. В сальонї лежать на столї німецкі, француски і російскі часописи. Осьвітленє єсть дуже елеґантне і збитковне: над кождим столом горять три електричні полумінї в банях з кришталевого скла. Хто наконець любить солодкі річи і овочі, той може їх собі набрати по не занадто високій цїнї з уставлених на столах полумисків. Але заходити в зимі до пересїку для курців не радив би я нїкому. Тоті пересїки суть до коритара отворені і відділені від него лиш занавісою, а в ночи там велика студінь.

Коли я вже придивив ся докладно поїздови, заінтересували мене люди, що зі мною їхали; було їх всего 26. Дві родини з дїтьми їдуть до Челябіньска, а хто їде по за се місто, той їде хиба на далекий Вехід. Якась білява дуже пудром обсипана дама, що до всїх їдучих з нею мужчин робить солодкі очи, переміпить ся мабуть в Іркутску в милосердну сестру; она вже дуже подружила ся з якимсь офіциром від драґонів, що в новісенькім унїформі і перевісивши малу льорнетку в футералику із жовтої шкіри через плече, ходить з нею почасту до буфету. Три жваві молоді люди то три офіцири з 2-го нерчиньского полку козаків, один рітмайстер і два поручники, мабуть давнїйші ґвардийскі кавалеристи, з Варшави і Петербурга. Їх уніформ дуже красний, мають темно синї штани з жовтими насподами, такі самі шапки і сїрі лиштовки з жовтими вилогами.

Нерчинцї мали вчера веселий день; послугач не міг дати собі ради з відкоркованєм фляшок. Коли вже змеркло ся, почали они грати віста в сальонї, якийсь старий пан, один студент і драґони прилучили ся і небавком настала як найкрасша гра. Около 10 год. я вийшов із сальону а они вже всї зачали були пристрастно грати; золоті і паперові рублї вкривали стіл. Успіх того довгого засїданя було нинї видко. Аж около 12 год. один із Нерчинців виставив на коритар до лиса обстрижену голову, що виглядала досить запита і крикнув до послугача, щоби принїс єму борзенько фляшку сельтерскої води. Другий сидїв в сальонї перед склянкою чаю як зломана лїлїя і дивив ся стовпом крізь вікно на вистелену снїгами землю а студент хвалив ся, що він лиш від одної партиї виграв 180 рублїв; я здогадував ся, хто були пошкодовані. Але вже й зачали були відгравати ся а той ненаситний студент хвалив ся, що нинї в троє тілько виграє, що вчера.

Задля того, що поїзд став ся для мене на кілька недїль моєю домівкою, то я в нїм і розложив ся зовсїм по домашному. Житє минає тут більше менше слїдуючим способом: Около 7 год. рано будить нас ясне сьвітло сонця, бо чим дальше їдемо на Вехід, тим скорше робить ся день після нашого годинника, котрий показує петербурский час, але й тим скорше також змеркає ся; так мусїли ми нинї все о 2 год. 30 мін. сьвітити електричні лямпи. По встаню іде ся в повнім спокою до добре огрітої умивальнї; але перед тим ще треба задзвонити електричним дзвінком на послугача, що єсть при кождім ваґонї, щоби прийшов позабирати постїль, котру вечером постелив. Коли вернемо осьвіжені з умивальнї, робимо чай. Другим електричним дзвінком дзвонимо на иншого послугача і входить коротко обстрижений Татарин, котрий за 10 копійок наливає нам горячої води до чайника і запарює чай. Наливаємо чай, ставимо цукор на столї і кождий приносить собі із свого коша для украшеня снїданя: студену телятину або печену гуску, шинку, сардинки в оливі, ковбаси, сьвіже масло і сьвіжий разовий хлїб. До тих присмаків присьвічує нам сонце золотим сьвітлом крізь шиби вікон, на котрих мороз аж по саму гору помалював всїлякі білі цьвіти з леду. По снїданю послугач все забирає а ми виходимо на коритар і витаємо ся взаїмно.

Наш слїпий пасажир дотепний чоловічок і коли попри нас пересувають ся кірґіскі села і татарскі оселі, тут в поїздї розповідаємо собі веселі небилицї. Закуривши папіроса, сидимо собі на висуванім стільци коло вікна і дивимо ся на степи, почерез котрі сопить льокомотива опалювана керосїною (нафтою). Сего способу опалюваня придержують ся аж до Челябіньска, а то можна вже по тім пізнати, що на двірцях не видко нїгде складів дерева, лиш всюди стоять великі резервоари з керосїною подібні до ґазометрів, які суть при фабриках ґазу до осьвітлюваня. Причина сего єсть двояка: перша тота, що не так то дуже далеко звідси суть великі жерела керосїни (в Баку над Каспійским морем), а друга, що знаходимо ся в краю чорної землї, що родить пшеницю, котра має в собі 19 процент білковини (найлїпша на весь сьвіт пшениця). Як далеко сягнути оком, видко длятого лиш самі поля і поля, безконечні лїси внутрішної ґуберниї мусїли тут зробити місце

300.000 корон, арештовано в Константинополи. При арештованім з украдених гроший найдено лиш 90.000 корон.

— **Померли:** Антонина Пушкарева з Дрогобича, вдова по гімназияльнім професорі, дня 17 с. м. в Грусятичах коло Ходорова, в 43-ім році житя; — Рудольф Хомицкий, функционар адміністрациї Gazet-и Lwowsk-ої, дня 21 с. м., в 40-ім році житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** оповіщує, що рух на зелїзници Н. Луцків-Тісна буде здержаний ще правдоподібно через 4 тижднї.

— Після оповіщеня заміщеного в „Wiener Zeitung" розписано оферти на будову будинку стацийного в стациї Триєст Ст. Андре враз з критим переходом від того будинку на зелїзницю льокальну Триєст-Паренцо. — Оферти належить вносити найдальше до 6 марта с. р. до 12 години в полудне до ц. к. Дирекциї будови зелїзниць у Відни VI. Gumpendorferstrasse 10. Пляни і близші услівя будови можна переглянути в висше згаданій ц. к. Дирекциї будови, або в ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. в Триєстї Via Giorgio Galatti Nr. 9.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 20 січня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·70 до 8·85; жито 6·70 до 6·85; овес 7·— до 7·25; ячмінь пашний 6·25 до 6·75; ячмінь броварний 7·25 до 7·75; рішак 10·40 до 10·80; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·50 до 10·50; вика 7·25 до 8·—; бобик 6·50 до 7·25; гречка 7·25 до 7·50; кукурудза нова 8·50 до 8·75; хміль за 56 кільо 200·— до 220·—; конюшина червона 60·— до 70·—; конюшина біла 50·— до 65·—; конюшина шведска 65·— до 75·—; тимотка 25·— до 30·—.

Телеґрами.

Париж 21 січня. Президент Любе завізвав до себе міністра скарбу Рувієра.

Париж 21 січня. Кілька часописий а між тими й прихильний для Росиї „Gaulois" обговорюють рух страйковий в Росиї і доказують, що одиноким способом до спиненя того руху єсть заключенє мира з Японією.

Токіо 21 січня. В справі видобутя затоплених російских кораблїв в Порт Артурі промавляють фахові знатоки за тим, щоби відвести воду з тої части пристанї, де кораблї затоплені. Значне число затоплених кораблїв оплатить ту роботу тим більше, що пристань в тім місци єсть дуже вузка.

Петербург 21 січня. Поліцмайстер оголосив, що з причини застановленя роботи в многих фабриках і варстатах уважає за свій обовязок вказати на то, що анї збіговиска анї походи улицями не дозволені і що в цїли недопущеня розрухів возьме ся до енерґічних средств приписаних законом. Рівночасно взиває ся робітників як також особи неінтересовані, щоби здержали ся від участи в товпах зібраних на улицях.

Замах на царску палату.

О звістній подїї на йорданьскім водосьвятю в Петербурзї розійшли ся тепер так ріжнородні вісти, що з цїлого хаосу всїляких сензацийних видумок і тенденцийної неправди годї вишукати правду. Длятого подаємо тут лиш деякі важнїйші телеґрами.

Петербург 21 січня. Петерб. Аґ. тел. заперечує чутку, мов би капітан Давидов, котрого батерия давала сальви підчас Йордану був арештований або доконав самоубийства.

Петербург 21 січня. Перший батальон артилериї ґвардиї, котрий давав сальви підчас Йордану, стояв під командою капітана Давидова. Крім него знаходили ся при тій батериї штабовий капітан Карцев, поручники ґр. Кутаісов, Переціносов, Міллєр і Рот. Батерия тота складала ся зі старих пушок набиваних з заду. (З того можна би вносити, що ледви чи з тими пушками відбували ся вправи: внаслїдок чого лишив ся через неосторожність картач в пушці).

Петербург 21 січня. Петерб. Аґ. тел. доносить: Для переведеня слїдства в справі нещасливого случаю (?) при стріляню підчас йорданьского торжества утворено комісию, котрої предсїдателем єсть ґен. Хітрово, командант артилериї ґвардиї. Роботу комісиї буде догляда ти вел. кн. Серґій Михайлович.

Берлин 21 січня. О замаху доносять. Куля, котра впала до салї де було зібране дипльоматичне тїло, наробила значної шкоди. Була то куля великого калїбру. Доси ще не звістно, чи она походила зі шрапнеля чи з картача. Кілька иньших куль застрягло в мурах палати і в леді. В хвили, коли поніс ся вистріл, цар, як здає ся, не замітив нїчого, аж замішанє яке зробило ся в єго окруженю, звернуло єго увагу.

рільній господарці. Властителї ґрунтів мелють по найбільшій части самі то збіже, котре збирають, длятого численні вітраки украшують цїлу охрестність, яку з поїзду можна на 20 кільометрів далеко видїти. Під Моршаньском начислив я коло двірця зелїзницї 36 вітраків. Они під кришею бувають ще часто помальовані а сині, червоні, жовті і зелені смуги на них сьвітять ся далеко в сонци та представляють ще більше оживлений вид.

А то що знов за якісь дивні хати? Виглядають здалека як купа соломи уставлені мов би які банї. Лиш чотирогранна криша показує, що тоті купи мають двері, а по димі, який виходить з під тої криші, пізнати, що в тих хатах мешкають люди. Таких хат стоїть иногдї й 1000 при купі, а посеред них підниває ся мошея, котрої баня украшена блискучим півмісяцем. Отже тут живуть магометани, а як виджу по ноші тих мужчин, що сидять в малих санках, то Татари. Та й татарскі коники, що тягнуть ті санки, виглядають якось инакше. Круглі, великі писки і довгі уха нагадують ослів, а так само і жовто-сіра їх масть. Коники тоті біжать жваво і завсїгди однаково, а малі санчата, котрих копаницї вистають на долоню по над землю, сунуть ся дуже борзо по полях, на котрих майже нїгде не видко дороги. Перед селом видко великі купи, уложені з якоїсь чорної цегли. На моє питанє пояснили менї, що то прасований гній, уживаний на топливо. Тут вітчина кумису, кислого кобилячого молока, що служить Татарам за напиток, а хорим на сухоти за лік.

Від часу до часу здоганяємо на місцях, де можна вимипати ся, транспорт артилериї, очевидно висилають в сій хвили лиш саму артилерию на далекий Всхід. Часами мусить і наш поїзд довше стояти на місци, бо шлях єсть лиш одноколїєвий і не вільний. Так мали ми вже дві години спізненя, а підчас послїдної їзди сего поїзду виносило спізненє аж до Іркутска 15 годин. Але нїхто не має права жалувати ся на то, бо се кождому розумно, що транспорти войскові мають першеньство.

Почавши від великого моста на Волзї коло Батраків, котрий на жаль так вузко збудований, що другої колії на нїм не можна покласти, видко вже войскові стійки, що стережуть штучних будівель зелїзницї. Чиновник поїзду відбирає від нас за поквітованєм наші білети; я дивлю ся ще раз на свій, а на нїм написано на горі: 6780 верст. Величезна віддаль від Москви!

Коли ми вже достаточно надивили ся на всю охрестність, ідемо на друге снїданє до сальону, де вже кількох вчерашних грачів засїло коло фляшки коняку. По снїданю беремось де що читати. Наш поручник приходить до нас і розповідає, що він з якогось чоколядового порошку зробив знамениту чоколяду. В своїй радости ставить перед нас коробку з тим порошком, ми кажемо принести собі горячої води, отвираємо борзо коробку, сиплемо до кипячої води і колотимо. Вода закрашуєсь щораз чорнїйше і чорнїйше, а тепер ще жменю цукру до того і знаменита пообідна чоколяда вже готова. Лежимо кождий на своїм дивані, на столі перед нами шумить електрична лямпа, а довкола неї снують ся сині хмарки диму; таки то велика вигода посеред снїгу і леду заїдати біскіти і попивати добру чоколяду. Як то буде виглядати за вісїм днів? Може будемо сидїти тоді у вагонах для худоби на байкальскій об'їздовій зелїзници і мерзнути та дзвонити зубами. Вже 10 година, а що не маємо наміру обходити сьвято радости як тоті Нерчинці, то я задзвонив на послугача, а той нам постелив постіль. Ми порозягали ся і погасили лямпи та спимо знаменито і так сплячи котимо ся на далекий Всхід.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).